

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z powództwa K.K.
przeciwko Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Krakowie
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 14 maja 2025 r.,
w związku ze skargą kasacyjną strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego
w Krakowie z dnia 16 stycznia 2025 r., sygn. akt VII Pa 145/24,

umarza postępowanie kasacyjne.

DS

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Krakowie, wyrokiem z 16 stycznia 2025 r. (sygn. akt VII Pa 145/24), oddalił apelację Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie od wyroku z 22 kwietnia 2024 r. (sygn. akt IV P 373/24/N), Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wydanego w sprawie K.K., przeciwko Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Krakowie, o zapłatę.

Pozwany Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie, a następnie pismem z 23 kwietnia 2025 r., cofnął swoją skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c., jeżeli nie ma szczególnych przepisów o postępowaniu przed Sądem Najwyższym, do postępowania tego stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. Odpowiednie zastosowanie w postępowaniu kasacyjnym znajduje więc między innymi art. 391 § 2 zd. pierwsze k.p.c., zgodnie z którym, w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu.

Cofnięcie skargi kasacyjnej stanowi czynność procesową, która nie podlega weryfikacji sądowej i prowadzi do umorzenia postępowania przed Sądem Najwyższym. Pomimo tego, że w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, cofnięcie środków odwoławczych podlega ocenie, z punktu widzenia przesłanek określonych w art. 469 k.p.c., a zatem nie może być skuteczne wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika (ubezpieczonego), to cofnięcie nadzwyczajnych środków zaskarżenia nie podlega takiej ocenie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 6 października 2021 r., I USK 486/21, LEX nr 3520343 i z 22 marca 2022 r., I PSK 11/22, LEX nr 3405597).

Uwzględniając treść pisma skarżącego, Sąd Najwyższy - na podstawie art. 391 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. - orzekł jak w sentencji.

DS

[a.ł]